

nende taga tütid, kõige ees Detlew ühes oma suurtugu jahi. wõerastega. Walmoden oli oma füsilistega põtra taga ajanud, kes meeletehtmisest Thue jõelejast läbi oli ujunud. Koerad kui la tütid pidivad laugelt ümber silla minema, mille läbi põder nendest laugele ette joudis.

Koerad, kes põtra õues tundsiwad olema, haffasiwad pürjermeistri wärawa taga vihastelt hauskuma.

„Tehele wäraw lahti!“ karijas Walmoden, kes hobuse seljast üle õue müüri waatas ja ühes õue nurgas jurnud põtra nägi.

„Siin ei ole herra Walmodenil midagi läksida, siin olen mina peremees!“ vastas pürjermeister.

See oli ägeda tõli algus pürjermeistri ja mõisaherra wahel, mis sellega lõppes, et Walmoden ütles: „See on minu põder! Mõina ajaasun teda taga ja silmapill annate põdra välja, ehk teie käsi käib halvasti!“

„Tehele aga et minu maja lähedalt minema saate,“ vastas pürjermeister, „muidu ei waštuta ma millegi eest; muidu wõiks teiega niijsama juhtuda kui põdraga! Kui teie mind veel edasi sõimata ja ähwardate, siis lasen teid wangiga wõtta. Siin oleme meie kodanikud isandad!“

Sääl näitas Walmoden rusifat ja hüüdis: „Oodake! Selle peale peate teie ja kõik kodanikud ford mõtlema!“

Siis põöras ta ümber ja ratsutas ühes teiste tütidega minema. Ta tundis ennast sügavasti alandatud olema ja mõtles edaspidi ainult sättimaksmeise päale.

Bahni linnakene on Pikkjärve põhjapoolsel otsal, mis piluti põhjast lõuna poole ja luni Wildenbruchi linnani usatab.

See oli järgmisel aastal juunilunn. Wahli tütar, ilus Jutta, nagu teda üleüldiselt nimetati, pühitis oma sündimisse. pääwa. Ühes oma mõlemate ödedega ja teiste tüdrufutega läksiwad nad paadiga Pikkjärvele sõitma. Viimaks sõudsiwad nad paadi teisele poolte kaaldale ja läksiwad maale, et siin lauldes ja mängides aega wiita.

Hilisel pärastlõunel tahsiwad neiad, seda arwu järele taheshalejäi oli, üle järve tagasi sõita, kui nad paadi ladunud leidsiwad olema; see ujus laugelt järwe pääs. Tüdrufud pidivad laugelt maateed, läbi Walmodeni metja tulema, milleks neil wähemast kolm tundi ära fulus. Kui see kuulis, et nad tema maa pääl on, haffas ta neid wististe timbutama. Tüdrufud ei jäänud aga muud nõu üle, kui seda julgu stüffit ette wettia.

Rutuga haffasiwad nad endid salda ligidale hoides, linna poolte ruttama. Nad lootsiwad, et Walmoden nende siin olemisest teada ei jaa. Edevoolest oli neid aga ammu juba märga-

tub, ja paat ei olnud fa iiseenejast lahti pääsenud. Walmodeni tütipoiss oli selle salaja lahti päästnud ja saldalt eemale lüffa-nud, et tüdrufud sellega sundida läbi Walmodeni metja minema.

Niipea kui Walmoden kuulis, et neiad tema maa päale joudnud, lasti jahikoerad lahti, mõisaherra ühes teenijatega hüppasiwad hobuste selga ja sihutasiwad metja.

Tütarslapsed aimasiwad peagi, et neid hädaoht ähwardas. Selle päale waabates, et väite issa madalamale wajus olivid nad suurema oja teest peaegu joostes ära fainud. Wähe aega enne pääfese alla wajumiist joudsiwad nad jõe äärde, millest ühe wesli lähedal ahiale sild üle läis. Päälpool silda oli jõgi üles paisutatud, et wesril rohlem wett oleks.

Ühelpool silda oli jõgi lai ja sügav ja teisel pool nii tiirestiwoolaw et wõimata temast läbi minna oli. Kui tüdrufud parajasti silla pääl olivid, nägi Jutta tagaajajaid lähenema. Teised tüdrufud farjataisiwad ehmatuse pärast, kuid Jutta ei saanud julgust. Purdel, mis wesiwesli lähedalt üle jõe wiis, ei olnud käsipuid; riistpuude päale olivid ainult lauad laotud, mis naeltegagi finnilöödud ei olnud.

Jutta häädis oma sellefilistele paar sõna ja töike oma jõudu koffluwõttes tõtisiwad tüdrufud lauad pääst ära, nii et sellefilmapilgul, kui Detlew v. Walmoden ühes jahivoertega ja tütidega teiselpool saldal ilmus, hobusega enam üle silla tulla ei jaadud.

Ainult kolm lihtsalt palki olivid veel riisti üle jõe, millede pääl lauad olivid olnud. Ühelpool saldal seisis Walmoden oma meestega, teisel saldal tüdrufud.

Detlew oli vihane, et saak tal käest ära pidi minema, ja tegi oma vihale sõimuisõnades maad. Noored linnaneid ei pidanud selleaegse kombe järele fa mitte enesete kohta häbistawats, oma tagaajajaid pislata ja naerda.

Walmoden, kes viha pärast nagu meeles tõrje oli, äsitas foeri tüdrufute päale ja üts töige vihasematest julges fa palkide päale minna. Sellele järgnesimad fa mõned teised foerad; kui nad üle palkide saini, pidivad tüdrufud kartma, et neid lõhki listakse. Jällegi leidis julge Jutta nõu. Otsa silla förmal olivid ollestest puhtaks laasitud teibad maas. Ühe niisuguse teiba wõttis ta fätte ja lüllas esimeje foera purde väält maha. Waljusti huludes luffus foer jõisse ja oli lähemal filmapilgul weskirattat wahel purustatud. Esimejale järgnes teine ja kolmas foer, ja teised ei julgenud enam edasi tungida.

Na teised tüdrufud olivid Jutta eestujul teibad fätte wõtnud ja seisimad nüüd nagu fäitsevägi silla juures.